af Barnekarakteren, de synes at have bedst Tag i, som i *Anna Traps* »Else«, Buste i Sandsten med de bløde og bevægelige Træk.

Betty Gravesen har en Barnebuste »Ingrid« i Bronce, *Agnete Brandt* en Gruppe »Legende Børn«, men ingen af dem udmærker sig ved noget Særpræg, og heller ikke er *Augusta Finnes* »Drenge, der blæser Sæbebobler« særlig bemærkelsesværdige, og kan slet ikke maale sig med hendes interessante og udmærkede Buste af »Strindbergskuespillerinden«. *Ingeborg Plockross Irminger* har en god Drenge-Buste, og et dygtigt Arbejde i Gibs af »Overkirurg Kraft«. Men hendes Gravsten over en Moder er dog hendes mest indtagende Arbejde; den fine og nænsomme Behandling af Marmoret stemmer saa smukt sammen med Moderens inderlige og ømme Omfavnelse af Barnet. — Et ligesaa ægte Arbejde er *Margaret Monrads* Statuette i Bronce af »Sonja og hendes Dukke«, og det Kys, som Dukken faar, er af en misundelsesværdig Inderlighed. Derimod forekommer Relieffet af »Den Blinde sad ved Vejen« lidt tørt og rigelig fladt. Endnu har hun en udmærket Barnebuste af »Jørgen«.

Et indtagende fint og dygtigt Arbejde er »ung Pige« af *Anna Hofmann Bang*. *Thyra Boldsen*, der ogsaa har en køn Drengebuste i Marmor, har i Forhallen en ganske interessant Figur, hvis stærkt mandslignende Hoved snarere leder Tanken hen paa en David end paa »Kvinden«, som det dog har været Kunstnerindens Mening at individualisere. Marmoret er friskt og kraftigt behandlet; Klædningen falder smukt, og den lidt grovere Tilhugning af Stenen ved Gengivelsen af Stoffet giver Folderne et blødt Fald.

Anna E. Munch, der har en ret morsom Statuette i Bronce af »Havmand og Havbarn« ligner slet ikke sig selv som Malerinde, *Lilli Raben Levetzau* har ogsaa en Statuette i Bronce af en ung Dame, hvor hun smukt har gengivet Kjolefoldernes lette Slag for Vinden. Ogsaa hendes »Tyren« er et friskt Arbejde. *Flora Jakobsen*, *Anna Witter*, *Anna Klingsey*, *Julie Marstrand* og *Helen Dohlmann* har ogsaa gode Buster. *Elna Borch* har en fornøjelig Buste af Olaf Poulsen, hvor hans bløde, runde Smil har sejret over Metallets Haardhed, og *Nanna Petersen* et interessant Mandshoved i Gibs.

Tilbage er *Carla Christiansens* »Krigens Mare«, og det gør os ondt at maatte sige, at den ikke umiddelbart virker, som Kunstnerinden vist har tænkt sig det, uhyggeligt eller skræmmende. Det er farligt at komme ind paa Symbolik, naar der ikke hos Kunstneren selv findes et altoverbevisende enkelt og stærkt Enhedsudtryk for de mange sammensatte Følelser, som et saadant stort Emne indeholder, vil hans Fremstilling ikke virke paa Tilskueren.

Denne krybende, gamle Trold, som her er fremstillet, virker ikke med nær saa megen Gru, som blot en eneste Melding om Søkrigens Ofre eller Løbegravenes Rædsler.

Men vi maa alligevel være taknemlige, naar en af vore Kunstnerinder vover sig i Lag med de store Opgaver, da Kvinder jo som oftest er mere forsigtige i deres Optræden, og derfor i Reglen kun gaar frem med smaa Skridt.

»Pan«.

---

højere Maal end at uddanne gode Statsborgere. For os maa den enkeltes indre Liv med dets Guddomspræg og med dets evige Haab være helligere end alle udvortes Samfundsspørgsmaal. Derfor synger vi:

Langt mere værd end det røde Guld
Det er: sin Gud og sig selv at kende!

Men det ligger ikke i dette Syn paa Livsoplysningens Kærne, at vi skulde foretrække sygelig Selvbeskuelse for virksomt Arbejde i Samfundet. Vort Samliv med andre Mennesker faar tværtimod en dybere Værdi ud fra dette Synspunkt, vel at mærke, naar vi ved Samfundet tænker paa noget dybere og rigere end det udvortes Samkvem under de almindelige sociale og politiske Former.

Naar Livet bliver aandelig oplyst, vil man nemlig snart faa Syn for, at Gud ikke alene har sat sit Præg paa de enkelte Sjæle og dannet de smaa Hjem som naturlige Livskredse, men at det ogsaa er hans Værk, at vi bor sammen i et folkeligt Fællesskab, som har sit Udtryk i Modersmaalet og mere eller mindre kendeligt besjæles af den samme Folkeaand. Og hvor denne Erkendelse vaagner, vil det føles, at vort eget indre Liv kun naar sit Maal gennem levende Deltagelse i hele den folkelige Udvikling.

Men til at fremme denne Folkelighed synes Kvinderne særlig kaldede, fordi der først bliver sandt Liv deri, naar Hjemmenes Varme strømmer ud i hele Folkets Husholdning.

Grundtvig talte tit paa sine gamle Dage om, at det aldrig blev til Alvor med Danskhedens Sag, med mindre Danekvinden, som ejer det rige Hjertelag, vil udvide sin Kærlighed til at omfatte hele Folkelivet.

Det gælder om, at den trofaste Flid og den varme Følelse, hvormed Tusender af Kvinder øver deres Gerning indenfor de smaa Hjems Grænser, maa trænge ud i større Forhold, indtil den præger hele vor folkelige Husholdning, uden dog at tabe sin hjemlige Hygge og sit ægte Livsindhold gennem denne Udvikling.

Kvinderne skal gøre hele Fædrelandet til et godt Hjem for alle dets Børn. Men for at de skal finde sig til Rette i denne store Opgave, gælder det om, at de fra Ungdommen lærer at elske deres Land og Folk med noget af den samme Varme, hvormed gode Døtre plejer at elske Forældre og Søskende i deres eget lille Hjem.

Hvor denne hjertelige Følelse vinder Fremgang, vil det kolde, livløse Mandfolkebegreb om »Staten«, der styrer »Massen«, svinde som Sne for Solvarmen, og den levende Forestilling om »Folket af Guds Naade« vokse op i Stedet, som Bøgen grønnes i Maj.

Og for at hjælpe dertil er det, vi holder Sommerskole for de unge danske Piger.